

Зашто другосрбијанско чудовиште жели да прогута ћирилицу?

од стране Сиви тић | јул 10, 2017

Дебата око положаја ћирилице у Србији се води дуги низ година. После пада комунизма, идеју о заштити ћирилице у Србији су употребљавали и злоупотребљавали многи, али мало шта је учињено по том питању. Живимо у времену глобализације и глобалних утицаја. Глобална популарна култура је западна, доминантно америчка. Енглески језик претендује да постане званични језик читаве планете, а са њим у тој борби учествује неколико других, такође западних језика. Латинично писмо заједно са алфабетом је предоминантно на интернету, пласира се преко популарне културе (филма, музике, часописа, видео игара...). У таквој ситуацији питање је времена када ће ћирилично писмо у потпуности изгубити ову битку.

Коју то битку води ћирилица?

Прокламовати као циљ искључиво коришћење ћирилице био би потпуни идиотизам, јер би прокламовањем једног мегаломанског циља изгубили из вида оно што је могуће и остварљиво.

Ћирилица не може и не треба да бије битку са глобализацијом да би опстала, већ је само потребно да се први пут искрено и јасно омеђи друштвена сфера у којој је ћирилица неприкосновена.

Ова сфера би представљала језгро, представљала би минимум минимума, који би спречавао да ћирилица једног дана нестане.

Ко има политичку моћ да омеђи ову друштвену сферу?

Одговор је јасан – држава. Министар културе Владан Вукосављевић је најавио измену Закона о службеној употреби језика и писма, којим би се охрабривала употреба ћирилице. На празник Светих Ћирила и Методија, који се у словенском свету слави као Дан словенске писмености, градски менаџер Горан Весић је најавио доношење Одлуке Скупштине града којим би се умањивао порез за фирме које своје пословно име истичу на ћирилици, истичући да то не би био изузетак за нашу државу, јер то ради нпр. Француска.

Не само да Француска промовише француски на својој територији, него активно ради и на његовом „наметању“ на афричком континенту и Медитерану, у остатку Европске Уније, и у оквиру међународних институција као службеног језика. Занимљиво је да ЕУ, различите стране амбасаде или међународне организације које Србији испостављају захтеве на дневном нивоу, и врше притисак по бројним националним питањима државе и друштва, нису апсолутно никад приговориле у вези ћирилице. Представници националних мањина се не жале да их неко угњетава ћирилицом, нити да се ћирилицом врши њихово „посрбљавање“.

Ко је онда генератор отпора против ћирилице?

Питање заштите ћирилице је занимљиво, јер представља једно од оних питања на којима се аутошовинизам и мржња другосрбијанаца деценијама показује у свом пуном обиму. Ћирилица на београдску квази-елиту делује као алерген, изазивајући неконтролисану и бурну реакцију организма. Мучнину у стомаку, осећај стида (у име своје нације) праћен појачаним знојењем, а рука која пластичном кашичицом меша еспресо у хладовини Страхињића бана почиње да дрхти.

Како аутошовинисти виде борбу за ћирилицу?

Теофил Панчић је недавно гостујући са мин. културе Вукосављевићем у емисији на тему „Живота и смрти ћирилице“ дао комунистичку мантру која живи и данас: „Ја ту препознајем једну законитост, од тих времена до данас увек када би на власти или близу власти била та идеологија која би говорила о угрожености српског идентитета и ћирилице, увек је то било близу неких ратова, близу неких сукоба, близу неких ствари које памтимо само по најгорем“.

Теофил напада пореско умањење за фирме које истакну пословно име на ћирилицу као дискриминаторско, иако му је објашњено да се порези за фирме који имају пословно име на латиници неће увећавати.

У Србији постоји распрострањена „позитивна дискриминација“, која другосрбијанцима не смета. У реду је позитивно дискриминисати жене, ромску популацију, националне мањине, сексуалне мањине итд. Међутим, кад се предложи позитивна дискриминација ћирилице, она престаје да буде „позитивна“ и тековина модерног грађанског друштва, већ представља тенденцију ка „великосрпској хегемонији“ и концентрационим логорима од Вировитице до Токија (у које ће Срби да сместе све остале), а против којих се другосрбијанци деценијама боре из отетих дуплекс станова и кафића круга двојке.

Очигледно је да дотични није глуп него зао, али Панчић је за ову причу битан само у мери отвореног говорења шта другосрбијанска квази-културна квази-елита мисли. По среди је одвратни аутошовинизам, цинизам и лицемерје квази грађаније, а потпуно је очигледно да проблем није ни порез, ни позитивна дискриминација – већ сама ћирилица.

Пре више година је спровођен несрећан пројекат „Београдизације Београда“. Истински дух Београда се обнавља кроз фасаде, културне догађаје и обнову културних образаца, али суштинска „београдизација Београда“ није могућа, нити ће икада бити целовита, без његове претходне ћирилизације.